

БОРИТЕСЯ - ПОБОРЕТЕ

НАШ ФРОНТ

OUR FRONT

СУСПІЛЬНО ПОЛІТИЧНИЙ ЖУРНАЛ В АВСТРАЛІЇ

РІК. 11.48.

1978

Registered for posting as a publication — Category B.

diasporiana.org.ua

НАШ ФРОНТ
суспільно-політичний журнал
виходить
Ліга Визволення України
в Австралії

OUR FRONT
Ukrainian periodical
published by
League for the Liberation of Ukraine
in Australia

З М І С Т

"НАШ ФРОНТ" В НОВОМУ ПРИМІЩЕННІ	1
ШЛЯХ ІДЕЙНОЇ ПЕРЕМОГИ НАД МАРКСИЗМОМ І БОЛЬШЕВИЗМОМ — Я. Стецько	2
ВАТИКАН У ТІНІ ЧЕРВОНОЇ ЗВІЗДИ — В. Литвин/продовження/.	4
СЛІДАМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ МИСЛІ — др. А. Бедрій ІУ	9
УКРАЇНА — РЕВОЛЮЦІЙНА ПРОБЛЕМА СВІТУ — Я. Стецько	13
У ДЕНЬ ЖАЛОБИ — Дмитро Чуб	19
МАЛОРОСІЙСТВО — Є. Малашок /закінчення/	20
ДЕЩО З ІСТОРІЇ ДАВНИНИ	25
КУЛЬТОВМІН З УСССР — Б. Казанівський	29
НАШ ШЛЯХ — сумівська сторінка	32

—ooOoo—

А Д Р Е С И

Редакція:

"OUR FRONT"
7 Borrowdale St.,
Red Hill, A.C.T. 2603

Адміністрація:

"OUR FRONT"
2/7 Kernot Street,
Sth. Kingsville, Vic. 3015

НАШ ФРОНТ В НОВОМУ ПРИМІЩЕННІ.

Останніми часами Видавництво НФ зробило два великі кроки вперед.

1. Закуплено нову друкарську машину для поліпшення друку, велику фотокамеру для ілюстрування журналу, другий верітайпер для прискіпшення набору журналу, разом за 1,750 дол.

2. Видавництво набуло нове, вигідне для друкарні приміщення при 18 Вінцент Аве. Ст. Албанс. — Це Панство Оля і Олесь Рогові віддали безкорисно і на неограничений час велике бунгало для користування Видавництва "Нашого Фронту". Тим закінчується аматорщина у видаванні журналу. Дотепер друкарня містилася три роки в гаражі п. Миколи Климка, кілька місяців в гаражі п. Петра Гундерука / цикльостилеве видання від 1968 р. до 1973 р. в хаті п. Петра Сороки./

В новому будинку конечно було перевести відповідний ремонт, щоб приготувати вигідне приміщення для друкарні. Зроблено великі дві кімнати, одну для друкарні а другу для фотокамери. Ремонт почався 27 січня а закінчився 6 липня того року. Праці переводилося тільки суботами. Найбільше праці вложили в ремонт пп: Василь Загорянський, який від 27 січня кожної суботи працював в новому приміщенні, другий з черги це Семен Кулик, відтак Левко Томин, Степан Гриців, Володимир і Анна Альфавицькі, Панове Василь Костюк і Степан Михалюк з Джілонгу поставили бунгало на стовпці, вирівнюючи його до поземниці. Всі вони працювали безкорисно, не беручи жодної заплати за страчений час.

Видатки при перебудові нового приміщення під друкарню виносять: 727,04 ц. — а саме: нові електричні проводи 244 дол. будова туалети 226 дол. закуп матеріялу на будову 257,04 ц.

Друкарські машини перенесено до нового будинку 15 липня, так що це число друкується вже в новому приміщенні.

Адміністрація Нашого Фронту дуже дякує Панству О. О. Роговим, що віддали безкорисно приміщення для друкарні журналу та всім тим, які допогли приготувати це приміщення до ужитку. Зокрема адміністрація складає щирю подяку пп: В. Загорянському і С. Куликові, які були рушіями і мозком ремонту, а п. І. Святківському за труд при фотокамері.

Щира подяка п. М. Климкові, який не тільки віддав приміщення для друкарні, але з своїм хистом і знанням був техніком у направах і улпшення друкарської машини. Адміністрація дякує М. Когутіві за кількаразове перевоження друкарських машин.

Всім Вам, дорогі друзі, щире українське спаси—біг.

Адміністрація журналу
"НАШ ФРОНТ"

Ярослав Стецько

ШЛЯХ ІДЕЙНОЇ ПЕРЕМОГИ НАД МАРКСИЗМОМ І БОЛЬШЕВИЗМОМ (Продовження)

КОМУНІЗМ – НАЙБІЛЬША РЕАКЦІЯ В РОЗВИТКУ ЛЮДСТВА

Большевізм, як синтеза російського імперіялізму й комунізму, тобто лєнінізм, якого інтегральним, суттєвим складником є марксизм, комунізм – це не прогрес в історії народів і людей, а реакція, регрес, поворот до "моралі" й "культури" джунглів!

Лєнін і Маркс – це найбільші злочинці в історії людства! Їх учнем був масовий народовбивець Сталін. Хоча большевізм, комунізм, марксизм встелили горами трупів 60 мільйонів помордованих у большевицькій імперії впродовж 60 років людей, зокрема членів поневолених націй, свій шлях в історії, – за ці ідеї стоїть у вільному світі певна частина громадськості, в тому молоді.

Причина не лише у забріханій пропаганді Москви про т.зв. досягнення комунізму, але передусім у тому, що

- а) демолібералізм Окциденту ставить у центрі вартостей гедоністичне добро одиниці і матеріальний добробут – де факто як самоціль,
- б) офіційне християнство Ватикану й Світової Ради Церков в етичному й світоглядovому відношенні фактично відреклося вартостей, які зробили християнство переможним і безприкладним явищем революційного характеру в історії людства. Найбільш революційною подією в історії людства було народження Богочоловіка. З-поміж 31 перших пап 29 загинуло мученицькою смертю: ні св. Петро, ні св. Павло не переговорювали з переслідувачами Христа – неронами і діоклеціянами, як це чинять "модерні" кассаролі за вказівками сучасного папи. Тільки мучеництво дає силу кожній релігії й її перемогу. Патріарх УКЦ Йосиф Сліпий, кард.Міндсенті, о. Василь Романюк, ієрархи литовської й інших переслідуваних Церков – це альтернатива правдивої Христової Церкви до її офіційної імітації!

Чим більше кріпшає гедонізм у житті людини, тим більше сучасна, "модерна" Церква полегшує суворість вимог до її вірних, що є великою помилкою! Суттю релігійного пережиття є самовідречення й самопошвята, простота, суворість обичаїв! Манастирі й ченці – це доказ сили релігії й Церкви! Катакомбні Церкви – це справжнє християнство, а доказом упадку – це коляборація Світової Ради Церков і Ватикану з режимовими "Церквами" Пімена, чи з призначеними безбожницьким режимом ієрархами, більше того – з самими ж таки комуністичними неронами і народовбивцями. Екуменізм з катакомбними Церквами,

але не екуменізм з режимовою "Церквою" коляборанта з безбожницьким режимом т.зв. патріарха Пімена! Героїчне й мученицьке християнство, а не капітулянтське перед воюючим безбожництвом!

в) Офіційний Захід знехтував національну, патріотичну ідею. Нація не є в осередку уваги як найвища суспільна якість і органічна спільнота на землі, але одиниця з її егоїзмом. Національний героїзм не є предметом захоплення й наслідування як ідеал для молоді, але культ золотого теляти! Знехтування героїчної концепції життя для Батьківщини, для нації – основна причина духового й морального занепаду Заходу.

ЗАХІД ЗРАДИВ СВОЇ ВАРТОСТІ Й ІДЕАЛИ

Ліпше бути червоним, ніж померлим – клич декадансу гедоністів урядового Заходу: Тому, що Захід потоптав героїку життя в захист ідеї нації, велика частина молоді втратила ідеал життя на землі, бо шлях до Бога йде через націю, через Батьківщину! *Батьківщина не є там, де є добре, але там добре, де є Батьківщина!* Захід втратив свою притягуючу силу, коли зрікся своїх великих ідеалів, свого післанництва, віри у велич своєї культури, віри в себе самого, а велика частина його еліти почала вірити у перевагу декаданських ідей руїни й знищення: діалектичного й історичного матеріалізму, марксизму, комунізму, ленінізму, нового пророка Орієнту – Мао! Середньовіччя, що було величною сторінкою в історії героїки й культурної творчості Заходу, спертої на національнорелігійних первнях, залишилося "темним" середньовіччям, хоча в той час процвітала героїка життя і "ноблес обліж" (шляхетність зобов'язує).

Урядовий Захід своїм демолібералізмом, культом егоїзму особи, що є антихристиянською й антинациональною категорією, спричинився до ідейної демобілізації й деморалізації молодого покоління. Ніякі дослідчі інститути й студії у пошуках за причиною деморалізації й комунізування частини молоді не знайдуть її, бо шукають не там, де необхідно: націю знехтовано, також героїку життя для неї, героїчний гуманізм і героїчне християнство. Треба вірити в щось, треба знати, за що вмирати й ради чого жити! Під окупантською шибиницею сказав один український черой: "Я знаю, що мене жде, й смерті не боюся! Я жалію тільки, що не зможу вже більше працювати для моєї Вітчизни-України".

Доки не буде етичної, ідейної, світоглядної, релігійної, духової революції вартостей на Заході, ідейна перемога над діалектичним, історичним матеріалізмом – проблематична!

Комунізм не переміг в нїюдній поневоленій країні за поміччю власних ідей і кличів, але виключно завдяки зловживанню національно-і соціально-визвольних ідей з арсеналу визвольного націоналізму. Ще

сьогодні російський імперіалізм, що його знаряддям є комунізм, у т. зв. ідеологічну війну включає національно-визвольний комплекс для обману, а в соціально-політичний комплекс пропагандивно — не колективізацію, але передання селянам на приватну власність землі!

Шойно після досягнення влади облудою й обманом, комунізм, як форма імперіалізму й колоніалізму того чи іншого центру — Москви, чи Пекіну, — большевизм силою, у морі крові, забирає землю селянам і заводить насильно колективізацію, обезвласнення селян, як це мало місце 45 років тому, наприклад, в Україні чи Білорусії, а з національного погляду перетворює країни в колонії Москви, як, наприклад, Литву, Білорусію, Грузію, Мадярщину, Польщу чи Латвію і Україну!

(Далі буде)

* * * * *

Василь Литвин

ВАТИКАН У ТІНІ ЧЕРВОНОЇ ЗВІЗДИ

(Продовження)

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА В ПОЛЬЩІ

Ситуація в Польщі на церковному відтинку є специфічна; це є одинока опанована комуністами країна, якої населення є в 99% католицьке. Йти на одверту війну з Церквою, означало би поставити проти себе увесь польський нарід. Тому уряд волисть вести політику порозуміння з Церквою і взаїмних уступків, що здається є задовільним для обох сторін, хоч кард. Вишинський платить цісарське цісареві часто з лихварськими відсотками.

Всежтаки, нема де правди діти, кат. Церква в Польщі має ще відносно найбільше свободи, в порівнанні з католицизмом на Мадярщині, Югославії чи в Чехо-Словаччині. Там католицька Церква є цілковито підчинена комуністичній партії, а Церква в Польщі є радше обмеженим контрагентом уряду, там є до певної міри стан, що в реальнім праві називається "до ут дес" — даю, щоб і ти дав.

Польський єпископат видвигає до уряду певні домагання, як будова нових костелів, навчання релігії в державних школах, забезпечення за Церквою її майна, звільнення від податків і т.п. Це є дезидерати Церкви, які в інших комуністичних державах є не до подумання. Тому Церква в Польщі тішиться особливою опікою Ватикану, бо вона служить за експериментального крїлика коекзистенції католицизму з комунізмом.

Перші контакти між Ватиканом і польським урядом зачалися ще в лютому 1966 року. Тоді приїхав до Риму на конгрес італійської комуністичної партії член варшавського Політбюра, Зенон Клішко. В пресі італійській появилися здогади, що він має таємну місію вийти в контакт з Ватиканськими кругами, для відбуття довірочних розмов. Вслід за тим комуністична польська преса почала шораз частіше поміщувати прихильні статті на тему стирань польського єпископату в Римі, щоби Ватикан визнав західні границі Польщі на Одрі і Нісі. "Жице Варшави" писало: *"Орган Ватикану шораз сміливіше і ширше пише про мирні старання соціалістичних країн, передруковує навіть статті з московської "Правди" і варшавської "Трибуни Люду". Поміщує рівно ж відомості, що релігійне життя в соціалістичних країнах тішиться повною свободою"*

Дня 12 жовтня 1970 р. прибув до Риму кард. Вишинський, де його вітали урочисто архп. Агостіно Касаролі та інші достойники Ватикану. В тім самім часі дійшло до порозуміння між німецьким урядом в Боні і польським, за посередництва Комуністичної Партії Італії. Дня 7 грудня 1970 р. підписано договір між двома державами. Єпископат польський того самого дня видав комунікат такого змісту:

"Польський єпископат вітає з задоволенням підписання договору між Федеральною Німецькою Республікою і Польщею про нормалізацію відносин". Очевидно, що за базу договору прийнято визнання західних кордонів Польщі на Одрі і Нісі. Німецький уряд зрезигнував в той спосіб "де юре" із своїх східних земель. Нам нічого не відомо про довірочні розмови кард. Вишинського у Ватикані, але є більше як певним, що темою тих розмов було визнання Ватиканом лінії Одра-Ніса.

Загальне задоволення Польщі з приводу підписання трактату з ФНР заколючували заворушення і страйки робітників в грудні 1970 р., які комуністичний уряд криваво здусив. Це привело до уступлення Гомулки, якого пост секретаря КПП зайняв Едвард Гєрек. Папа Павло VI, який нараз заховав цілковиту мовчанку і не осудив стріляння до безбронних робітників. На численні одверті листи до редакцій католицьких часописів в Римі не було жадної відповіді. Тільки орган Ватикану "Оссерваторе делья Доменіка" дав неофіційну відповідь на лист одного читача: *"Видається зайвим писати, що Св. Отець був до глибини перейнятий кривавими подіями в Польщі. Ризикуючи наразитися на захід цинізму, осмілюємося виразити погляд, що стріли польського уряду до власних громадян спричинили скрпте, підле задоволення авторитаризму і шанованих провідників антикомунізму . . . Випадки в Польщі дали тим людям нагоду до невідповідального і непродуманого засудження".* (Сік!) Коментар, який не потребує коментарів! Місто того, щоби нап'ятнувати злочинний чин комуністичного уряду, орган Ватикану засуджує тих антикомуністів, які буцім то тішаться з причини кривавих подій в Польщі

і "невідповідально і непродумано засуджують їх".

Церкви можуть користати з пільг в комуністичних країнах, це їм слушно належить після років переслідувань, але це не означає, що вони мають здавати свої позиції і не виступати в обороні Правди і Справедливості, які з легкої руки Павло VI відписав в ОН на рахунок втрат. Мученицька Церква в Україні та в інших комуністичних країнах повинна служити за приклад для церковних провідників на Заході, які розполітикували Церкву і в своїй "реальній" політиці платять кесарові не тільки цісарське, але часто й Боже, намагаючись погодити християнство з безбожницьким марксизмом-комунізмом.

Це ж нонсенс мріяти про гуманну етику марксизму, клясократичної антилюдської системи ненависти, яка лежить в основі всякого марксизму. Марксизм був завжди доктриною демагогів і обманців, які не розуміли процесів розвитку людства. Марксизм-комунізм це ідеологія ненависти і нетерпимості, яка не толерує побіч себе жадних інших авторитетів – авторитету родини, родичів, Церкви. Тому така запекла ненависть до релігії і Церкви. Ленін проголосив релігію опіумом народу.

Там, де переслідують релігію, Церква в авреолі мучеництва має більшу атракційну силу для християн. "Віра виникає тоді, коли є мученики" – каже В. Мороз. Церкви в Західній Україні, як це однозгідно потверджують туристи, повні людей, а на Заході світять пустою, як пише "Де Економіст" з 29.4.78. Люди в біді шукають розради в Церкві. І далі пише "Економіст", що та атракція може збліднути, як Церква буде коляборувати з комуністичними режимами. Хреста з серпом і молотом не погодить навіть Ватикан. Як не можна погодити вогню з водою, так не можна погодити Бога з дияволом.

Дня 27 квітня 1971 р. розпочалися в Римі офіційні розмови між Ватиканом і Польською Республікою Людовою в справі нормалізації відносин між Церквою і польським урядом. Ватикан репрезентувели архл. Касаролі і пралат Монтальво, а польський уряд Александер Скаржинські і Стефан Станішевський, з міністерства справ заграничних. Польський єпископат заступав єпископ Домбровскі. Друга фаза тих розмов відбулася в листопаді 1971 р. Преса польська, советська і комуністична італійська повітали ті розмови з ентузіазмом, називаючи їх "історичними".

Москва є живо заінтересована всякими уступствами Ватикану, за які вона нічого не дає, крім пустих обіцянок, яких не думає додержуватися. За кільканадцять років Ватикансько-советського детанту нічого не змінилося в червоній російській імперії у відношенні до Церкви, а радше змінилося на гірше, переслідування релігії й Церкви зросли. Що ж отже може Ватикан записати собі на кредит з тої коекзистенції з царством тиранів і безбожників, яка принесла католицькій Церкві

необчислимі шкоди, про які ми писали в попередніх числах "Нашого Фронту".

Нормалізація відносин між Ватиканом і комуністичним блоком має ще й під іншим аспектом корисний аспект для Москви, а саме підтвердження існуючого територіального "статус кво", на якому їй так дуже залежить. Це є морально-політична апробата московських загарбань.

Коли йдеться про затвердження польської західної границі, то всі польські чинники – уряд, духовенство і увесь польський народ виступили однозгідно. Під час римських розмов в квітні 1971 р. вибухнула справа: "Вияснення статусу польських частин давніх дієцезій – львівської, луцької, віленської, пінської, які зістали включені до СРСР". В 1968 р. папа іменував єпископа Яна Новіцкого апостольським адміністратором львівської архидієцезії, з осідком в Любачові, отже на території ПРЛ. Для трьох тисяч українців-католиків, виселених насильно з їх прадідівської землі на т.зв. "земі одзискане", не хотять призначити єпископа, а для горстки польських залишенців в Західній Україні призначається апостольського адміністратора. Одною з причин, якими карується Ватикан в його відмові признати нашому Верховному Архиепископові Кир Йосифові Сліпому титул патріярха, є між іншими аргумент екстериторіяльності, що він, мовляв, не має території, на якій міг би виконувати верховну патріяршу владу. А ось у випадку польського єпископа, якого осідок є в Польщі, аргумент екстериторіяльності не має примінення. Нема то як подвійна бухгалтерія!

* * * * *

Блаженний муж, що йде на суд неправих
І там за правду голос свій підносить,
Що безтурботно в сомнищах лукавих
Заціплії сумління їх термосить.

Блаженний муж, що в хвилях занепаду,
Коли заглухне й найчуткіша совість,
Хоч диким криком збуджує громаду,
І правду й ширість відкрива, як новість.

Блаженний муж, що серед гвалту й гуку
Стоїть як дуб посеред бур і грому
На згоду з підлістю не простягає руку,
Волить зламатися, ніж поклониться злому.

(І. Франко)

Аделаїда, 7 липня 1978 р.

До
Їх Преосвященства Кир І В А Н А
Апостольського Екзарха для українців
в Австралії й Новій Зеландії

Аделаїда

ВАШЕ ПРЕОСВЯЩЕНСТВО!

Головна Управа Ліги Визволення України в Австралії радісно вітає ВАС, ВЛАДИКО, в день ВАШИХ ім'янин у величний празник св. Івана Хрестителя!

Високо оцінюємо ВАШУ архипастирську працю для добра Української Католицької Церкви та українського народу!

Рівнож подивляємо ВАШУ гідність ВЛАДИКИ – УКРАЇНЦЯ, що подала ВАМ насагу – твердо, рішучо і віддано стаття при ПАТРІЯРХОВІ ЙОСИФОВІ І-му – ГЛАВІ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ і боротись за її автономію – помісність!

Ми є горді з цього факту, що в історії боротьби за ПАТРІЯРХАТ – наш ВЛАДИКА – записавсь золотими буквами!!!

Бажаємо ВАМ, ВАШЕ ПРЕОСВЯЩЕНСТВО, кріпкого здоров'я, многих літ і Божого благословення до дальшої успішної праці!!!

За Головну Управу Ліги Визволення України в Австралії:

Инж. С. Григорців
голова

Шевчик Мирослав
секретар

* * * * *

Д-р. Анатолій Бедрій.

СЛІДАМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ МИСЛІ

ІУ.

"Кажуть — армія то виквіт нації"

Евген Маланюк дослужився в Армії УНР ступення сотника. Мав він щастя служити біля двох визначних командирів 18–19–20-их рр., а саме ген. Євгена Мешковського й полк. Василя Тютюнника. Крім цього, кількакратно брав він участь у зустрічах з Головним Отаманом Симоном Петлюрою та з різними генералами. Він завідував Дисльокаційною частиною Оперативного Відділу головного штабу, де мав змогу придивлятися до його функціонування, так що коли опинився на еміграції, то свої переживання взявся передумувати та робити висновки. У висліді, він полишив нам кілька цінних біографічних есеїв /про ген. Є. Мешковського, полк. В. Тютюнника, ген. Володимира Сінклера/ історіофічних розвідок про ролю українського війська за короля Данила, гетьмана Івана Мазепи, Гол. От. С. Петлюри, діячів періоду 1917–20 рр.

В українську національну думку Евген Маланюк властиво входить як військовик. 25-тилітнім він пише свій перший більший есей п.н. "Евген Мешковський", в якому викладає свої ранні роздуми про українську державу 1918–20 рр. Він вважає, що за гетьманату Генеральний Штаб "був головним нервом тодішнього державного життя, в ньому може більш, ніж деінде, відчувалося вся важливість часу для будування Держави, відчувалося, що кожен день, кожна година не сміє бути прогаяною".

Він помічає, що за малими виїмками, більшість головного управління Генерального Штабу "робила, загально кажучи, дуже малоросійське враження". До тих "виїмків" належав саме полк. Е. Мешковський /згодом генерал-хорунжий, живе втілення духу військовости в найвищій сенсі цього, так пізніш, стертого поняття . . . у Покійного була дуже рідка для старшини генерального штабу риса: повна відсутність дипломатичности. Ця людина не знала кривих ліній, тільки прості." Мешковський був "зразком військовости і . . . майже повної "аполітичности".

Вважаючи військову силу необхідною для побудови та закріплення держави, Маланюк під впливом Донцового волюнтаризму та зростаючого воєнничого націоналізму схиляється до переконання, що роля війська є в першу чергу політична. Військо важніше від безсилої дипломатії чи від

політичних партій. Подібні погляди були популярні в УВО, в ПУН, в Польщі під владою Й. Пілсудського. У висліді його роздумувань появляється в 1930 р. віршований твір "Підточена, поламана", в якому Маланюк дає вислів своєрідному військовому націоналізмові:

Там битви і молитви трудну путь
 Проходили не в лагоді Еллади,
 Не під безсилу мудрість Візантії,
 А у міцній суворості зусиль,
 Напружених божественним законом:
 То мідний гул незломних легіонів,
 Що крицею єдиної руки
 Кермовані – ішли в огонь побіди.

В статті про Симона Петлюру п.н. "Слово в десятиліття"/1936/ підкреслено, що "воєцтво – національно найчуйніший орган народу", тому що воно схоплює "сене буття нації "інстинктивно". Це інстинктивне сприйняття дійсности висловлене великим командиром–вождем, який "безпомилковий щодо напрямку" розвиткових процесів. Штабові старшини зобов'язані "прислухатися до того", що справжньому провідникові "саме чомусь здавалося".

У висловленій цим твором атмосфері тридцять років формувалися провідники типу Степана Бандери, Романа Шухевича і інших / яких чомусь Маланюк не добачував у 40–их роках/.

Разом із світоглядово–ідейними змінами, які проходив у II. світовій війні Е. Маланюк, теж мінявся і його погляди на суть війська. В творі "П'ята Симфонія", який навіяний фаталістично–траурним духом, мислитель згадує про кінцеві етапи Армії УНР /перед союзом з Польщею/, коли ще ця армія мала "найважлише – була паном своєї долі". Тоді вже правда "зник так званий фронт." Але "дозвольте нагадати – ще є маневр"! Це іронізуюча заввага про "молодечі пориви", які ушляхетнювали й нас". Все таки, навіть у безвиглядній ситуації надхненне слово командира – останній атут сили: "Особистий зв'язок – це одне з верховіть у мистецтві війни – о, живучеє слово!"

В 50–их рр. Євген Маланюк присвячує багато уваги проблемам української військової сили, що є незаступимою й необхідною функцією в житті нації. "Справжній бо військовик родиться, так само як і мистець". /"Василь Тютюнник, 1952/ Нація мусить мати свій "Генеральний Штаб, себто найважлишу частину мозку молодій держави . . ."

В нарисах з історії нашої культури",/1954/ наголошена теза, що Запорізька Січ була "Військовою Академією Нації", а "козацтво було соціальним станом, що виконував обов'язки провідної верстви нації". Тепер він вже переконаний в тому, що українська нація державна, бо мала

еліто—творчі сили всередині нації: "Козацтво не було "варязтвом" княжої доби. Воно було органічно зв'язане з тілом нації, воно чуло під собою ґрунт Батьківщини." Ще на початку 19-го століття "живучим виявлявся мілітарний дух, дух "козацької шаблі" в занепадаючих рештках нашої аристократії. При кожній сливе нагоди /польські повстання, інвазія Наполеона/ вона накидається Петербургові з ідеєю — під кожним претекстом — формування Української Збройної Сили".

Маланюк закликає в 50-их роках не забувати про плекання військового духа і Шевченкової націоналістичної ідеології: "Тут до речі нагадати, що один з полків нашої Армії носив р. 1919 ім'я саме Шевченка. І тут, військо — найактивніша й найчужніша частина народу — відчула Шевченків дух і побачила його образ. . ."/"Шевченкові метаморфози", /1956/

Маланюк схильний добачувати у національній військовій "чинник, який відіграє основну й далекосяглу /бо історіотворчу/ роль." Пригадуючи 1917—22, він пише: "Це ж бо Армія наша витягала й тягла за собою — з немалим трудом і самопосвятою — нашу безкрилу, опортуністичну й завше спізнену Політику. Це не політика, не /тим більше!/" партії", це Армія наша політично виформувала бувшого ес—дека Симона Петлюру на історичного Державного Мужа. Кажуть — армія то виквіт нації. /"З нотатника", Вісник ООЧСУ, червень 1957/ В статті про Дмитра Донцова /1958/ він вказує наочно, що Армія УНР була всенациональною, себто всі класи і верстви були в ній заступлені, та висновує: "Армія бо була еманациєю цілого Народу, цілої шойно відродженої Нації. Та еманация була кількісно непропорційна, але якісно адекватна національному ядру населення нашої Батьківщини." Цю армію створив "могутній історичний дух";— він "і рухав нею." В цінній есею про гетьмана Івана Мазепу /1959/, Маланюк підносить Мазепову тезу — "Нехай вічна буде слава, же — през шаблю — маєм права" — до рівня ідеологічного принципу, себто що рішальним чинником у визвольній боротьбі буде кінець—кінцем військова сила.

Маланюк остерігає перед новою "Полтавою" /відсутність переможної військової сили/: "І Полтава "притрапилася", сталася не як логічний вислід розумових калькуляцій політика, а як непередбачене /і розумом непередбачальне / чисто — воєнне заскочення. Заскочення трагічне і неунікальне." Тому для національного "генерального штабу" він пропонує "в перервах миру опрацювати лише свою воєнну доктрину, та й то — базуючи стисло на вже готовій доктрині державній." Тим разом, він прихильється до думки, що військо є засобом державницької політики.

Тому трагедією періоду визвольних змагань 1917—20-их років було те, що Тютюнник і Сінклер немає ким працювати. Наші генштабісти розбіглися — як мав заявити полк. В. Тютюнник.

Це сталося тому, що наш тодішній національний провід не був зацікавлений в організації національного "генерального штабу" та й робив усе що міг, щоб його розігнати. / Чи дбає про це наш провід сьогодні? – завага складача./ Мислитель закликає провід визвольної боротьби, щоб він недопустив до такої ситуації, в якій треба б повторити слова В. Тютюнника: "моя Батьківщина не мала змоги підготувати військових фахівців". З цієї причини Маланюк радить не вживати сфальшований вірш Тараса Шевченка:

Наша дума, наша пісня –
Не вмре, не загине,
От де, люде, наша слава,
Слава України.

Він радить натомість вживати лише оригінал:

Наш завзятий Головатий
Не вмре, не загине,
От де, люде, наша слава,
Слава України.

Сфальшований П. Кулішем варіант "для ряду поколінь переносив центр ваги нашої національної проблематики саме, що так скажу, на естетично-мистецькі терени".

Але для Шевченка слово "Головатий" було живе, як останній історичний слід тієї "шаблі", як символ військовості і Національної Збройної Сили".

* * * * *

На купно нових машин і перебудову приміщення зложили:

Відділ ЛВУ Вікторія	520 дол.
Відділ ЛВУ Пів. Австр.	275 дол.
О. Ж. ЛВУ П. А.	100 дол.
Відділ ЛВУ Окслей	150 дол.
Відділ ЛВУ Зах. А.	150 дол.
С. У. ім. О. Басараб НПВ	100 дол.
Відділ ЛВУ Канбера–Квінбіен	131 дол.
мгр. В. Литвин	5 дол.

Всім жертводавцям щиро дякує В-во "Наш Фронт"

Ярослав Стецько.

УКРАЇНА – РЕВОЛЮЦІЙНА ПРОБЛЕМА СВІТУ.

/Закінчення./

Ворог ударає в саму істоту нації, в саму природу людини, а усвідомлення цього мобілізує навіть тих, які не пішли б за нами, але під гаслом "боронім життя нації, боронім в'язнів, боронім оунівців-упівців, яких катують, бо завтра чекає подібна доля менше хоробрих, ніж вони"— широкі народні круги за нами.

Ми проти кривди! Це гасло зрушить і закривить відсталі частини народу і змусить їх взяти участь у боротьбі. У вас взяли вашу землю, вас прикували до фабрики і колгоспу, вам силою накинuli соцреалізм, усе це має зворотну сторінку медалі – забрали безправно, накинuli насильно, отже мусять віддати, але не віддадуть, і тому треба силою взяти своє назад! Розумно політично зформульовані пляни оборонної стратегії для поневоленого народу мають у собі непоборні офензивні елементи, бо в кожному справедливому змагу, в кожній боротьбі чи війні оборона має вплив навіть на тих, що думають інакше, ніж ми. Вона їх мобілізує й прихляє на бік того, хто висунув гасло оборони нації. Найбільші воєнні стратеги висували завжди гасло оборони. Наприклад, Наполеон захищав "здобутки Французької революції", а москалі говорять про "оборону здобутків Великого Жовтня". Марш Ганнібала на Рим був обороною Картагени. . . Шестиденну війну Ізраїль назвав превентивною війною, себто такою обороною перед підготовлюваним нападом Єгипту. . .

Національно-визвольна війна й революція завжди мають багато ширший діяпозон, ніж соціальна революція, яка звичайно охоплює тільки одну частину народу. Основна інтенція революції – прямувати всіма ділянками життя до української державности, створити фронт боротьби на кожному відтинку життя, щоб образ майбутньої Української держави мобілізував народ до змагань, до всебічної боротьби.

Не вростання в чужий світ, не приймання його форм і змісту, не вростання у чужий державний, суспільний і культурний організм, а повне заперечення й усунення його – це напрям боротьби. Не в старому, накиненому окупантському ладі, не в окупантській системі вирощувати свій лад, а офензивно протиставляти свій власний лад і порядок чужому, окупантському, ворожому. Не виправляти комунізм, а валити його!

У такій боротьбі твориться власна українська національна держава; джерелом якої є княжа й козацька епохи.

Це змаг не за "загірну комуну" Хвильового, не за здійснення "справжнього ленінізму", себто росіянізму, ані неокомунізму або якогось облудного неомарксизму чи марксизму взагалі, що є антиукраїнськими доктринами й системами, ані не здійснення якогось лібералізму-соціалізму чи іншого неукраїнського "ізму", не за здійснення якогось безглузлого пролетарського інтернаціоналізму, тобто нової форми російського імперіялізму, а виключно за здійснення нашого власного українського традиціоналістичного ладу, який відповідає духові Української нації, і за притапання нашій нації вартості.

Нова генерація дає традиційний український зміст нашим змаганням, виповнює рамки завтрішньої свободи нашою історичною якістю.

Яка ж стратегія нашого визволення? Якогось азійського чи африканського типу? Ні. Всенародне повстання – це комбінація партизанської й конвенціональної війни проти Росії. Іншу стратегію визволення мусить мати поневолена цивілізована індустріально-аграрна країна, країна із специфічним географічним становищем, а іншу недорозвинена країна.

У стратегії України відіграє ролю поневолення багатьох країн Росією, які межують з окупантом або одні з одними. Звідси наша ставка – синхронізовані повстання в різних країнах, розпорошення ворожих сил, опанування центрів технології і комунікацій, радіостанцій, саботажі, як один із чинників боротьби, одночасно атака міст та оперування по селах і поза ними.

Закони національних революцій відмінні від законів соціальних революцій. Національна революція мусить здобути різні верстви населення, а не тільки одну, бо національна революція – це протиокупантська революція!

Роля Церкви відіграє в ній немалою ролю. Патріярхат – це передусім національно-церковна категорія, це змаг за самобутність Церков, це вияв стихійного націоналізму і традиціоналізму нашої нації в духово-релігійній площині. Тому змаг Блаженнішого Патріярха Йосифа I – це особливо патріотичне Боже діло, а намагання об'єднати православні митрополії в одну УАПЦ Блаженнішим Митрополитом Мстиславом – дуже на часі патріотично-церковне діло. Не може бути націоналіста, який був би проти Патріярхату УКЦ чи проти єдності наших православних митрополій!

Нашу підтримку матиме також змаг наших православних митрополій за Патріярхат нашої Православної Церкви.

ЗРІЗНИЧКУВАННЯ, А НЕ НАСИЛЬНА УНІФІКАЦІЯ

Важливо відмітити, що процес розвитку людства йде в напрямі зрізничкування на національні держави, а не уніфікації у понаднаціональні чи антинаціональні велико-державні конструкції. Це сприяє об'єктивно нашій визвольній боротьбі, як найбільш справедливій, яка йде на зустріч розвитку.

ві світу, його прогресові. На наших очах твориться нове міжнародне право. Наприклад, резолюція ООН про деколонізацію світу з 1960/1972 рр. резолюція ООН з грудня 1976 р. про виправданість і обов'язок збройної допомоги уярмленим народам проти колоніального поневолення схвалення в Женеві, у червні 1977 р. нового міжнародного воєнного права, яке доповнює Гаазьку та Женевську Конвенції з 1949 р. про трактування воєннополонених повстанських армій у часі війни з ними нарівні з регулярними арміями. "Визвольні війни у майбутньому; як каже нове міжнародне право включаються у комплекс міжнародних конфліктів", а у тому "включається також боротьбу народів проти колоніального панування, проти окупавання чужою державою" і т. д. Не лише універсальну Деклярацію ООН про права людини, але й зокрема, резолюції ООН про права нації, про права визвольно-революційних повстанчих армій, зрівняні з правами бійців регулярних армій необхідно застосувати у політично-психологічній війні Заходу передусім супроти російської імперії. Резолюцію Конгресу ЗСА з 1959 р. про поневолені нації треба включити в комплекс ідеологічної війни НАТО.

Під тиском дезінтеграції імперій, різникування людських спільнот-народів і їх незалеження, — чому свідоцтво ООН, де кількість членів збільшилася п'ятикратно від часу їх заснування — стихійно творяться нові орієнтири для ще уярмлених народів.

У Београді права людини обговорюється в дуже обмеженому засягу, бо найосновнішого її права, що є передумовою здійснення всіх її прав — національного права, національної незалежності уярмлених народів — не порушується там взагалі.

Захід має міжнародноправну базу, як ніколи досі, для здійснення прав нації. Навіть до кінця додумані права людини в її націоналістичному розумінні мусять довести закономірно до здійснення незалежності нації, як передумови для всіх інших прав людини-одиноці. Ніколи член поневоленої нації не може користуватися своїми найпримітивнішими правами, доки його батьківщина в національній неволі. Демократія, народовластя — це похідна система влади у національно-визвольній, незалежній державно нації.

Це помилка твердити, що гельсінські домовлення викликали визвольні процеси в уярмлених країнах. Ці процеси відбуваються незалежно від усяких зовнішніх стимулів. Назустріч цим процесам навіть у мінімальних розмірах вільний світ не йде. Київська, тбілівська або виленська група не отримали ніякої підтримки західних урядів. През. Картер не заступився ані за Руденка, ані за Тихого. Чи не пригадає це: становища Айзенговера вчас угорської революції.

Ідеологічну війну розуміє Москва не тільки як бій ідей, але як збройні т. зв. справедливі національно-визвольні чи громадянські війни, однак західні держави не спромоглися досі ще кинути у бій ідей національно-виз-

вольної ідеї, деколонізації, тобто розвалу російської імперії, – не згадуючи навіть про будь-яку збройну підтримку дійсно справедливим національно-визвольним війнам України, Литви, Грузії, Білоруси чи Туркестану, хоча б типу Анголії?! А міжнародноправне обґрунтування такого становища існує у схвалених актах навіть ООН!

Старт през. Картера з видвиженням прав людини, що міг бути добрим початком для розгорнення справи прав нації, укріті сили намагаються задавити. А тим часом не тільки наша етично-ідейна проєкція оновлення народів у сенсі героїки життя, героїчного християнства, визвольного націоналізму, в основі якого лежить культ посвяти і самопожертви, не тільки ідеї національної держави проти імперії але й стратегічно-мілітарна концепція: повстанчо-партизанська, як вихід з термоядерного сліпого кута, виправдується, як наймодерніший тип ведення війни у термоядерній і ідеологічній добі.

УПА сьогодні ідейний, політичний і мілітарно-стратегічний дороговказ для вільного світу. Епоха термоядерної і водневої та її витонченої, невтронної зброї наближає щораз більше воєнну стратегію до партизанського типу. Невтронна бомба не нищить матеріалу, але вбиває залогу, наприклад, танків. Великі воєнні скупчення військової техніки і військ – це пригожий об'єкт для знищення тактичною атомовою чи невтронною зброєю. Доки Москва не має невтронної зброї, її конвенціональна масова зброя вирішно загрожена невтронною зброєю. Очевидно, Москва може відповісти на невтронну зброю тактичною атомовою зброєю. В кожному разі 19,000 советських танків проти 6,100 НАТО втратили на ефективній вартості у ситуації можливості спаралізування їх невтронною бомбою, яка вбиває залогу, а не нищить танків, які НАТО може скерувати проти Москви. Під впливом модернізації засобів знищення треба перебудувати великі військові з'єднання та згущений воєнний матеріал на невеликі "технічні команди", приймаючи децентралізований / на малі скупчення заавансований технічно і вишколом частини/ "техно-партизанський" тип ведення війни. Отже йдемо на зустріч "партизанській організації" модерної війни, як альтернативи до атомової війни. Проте, вирішного значення не матиме навіть високо змодернізоване "техно-партизанство" західних військ, доки не скаже свого остаточного слова всенародна повстансько-революційна, визвольна збройна боротьба поневолених націй. Майбутнє світу вирішать не технологічні винаходи і технократи без душі й серця, а повстанські армії уярмлених націй, захоплені ідеєю нації, героїкою життя, вищими вічними ідеалами, якими живуть народи й люди.

ЛЮДСТВО ПРАГНЕ ВІЗІОНЕРІВ

Людство чекає на державних мужів, візіонерів, не виключно прагматиків і виборчих тактиків, але людей з пачуттям Божого післанництва, що з Богом розмовляють, як врятувати людство від знищення, від російсько-го більшовицького потоку. Таких людей Україна вже вилонила. Ці люди усвідомили, що Людина має завжди часточку того, чим є Бог і що єднає її з Богом, велика сфера духового життя, як пише кол. політв"язень у своєму Різдвяному Зверненні до завзятих атеїстів. Душа людини, що живе Божественним і переживає його, досягає найбільшого єднання з середовищем Господнього духа й черпає з цього все те піднесено-прекрасне, що очищає і підносить людину понад її матеріальні і тілесні жадання і творить з неї справжню людину, яка відчуває прекрасне і сама хоче стати кращою, прямувати на шляху безконечного руху до Бога, як безконечного пізнання Його через Його творіння. Для цих людей "нації" – це думки Бога. І без волі Його не знищити їх.

Доба визвольного націоналізму, доба героїчного християнства, нових вартостей, нових концепцій життя і боротьби, доба нових людей, великих своєю вірою і шляхетністю серця, доба героїчного гуманізму, що його несе визвольний націоналізм України – перед нами. Людство йде назустріч новому світовому порядку, який синтезуватиме у собі найкращі здобутки людського духу в усіх площинах життя.

Націоналізм ще не був здійснений ніде у світі, як нова державно-і соціально-політична система життя. Не був він здійснений тим більше в Україні. Як ідеологічна, етична і культурна система вартостей він почав відроджувати народи. Але ним не був ні нацизм, що був націонал-соціалізмом, ані фашизм. Націоналізм – це антиімперіалізм, антишовінізм, антирасизм. Він респектує право кожної нації на її державність в етнографічних кордонах. Світ від рабства врятує визвольний націоналізм, що є одночасно народовластям. Чи не є дивним соціологічним явищем, що зпоміж 145 суверенних держав на землі лише коло 30 мають демократичний лад?! Незалежність нації і здійснені права людини, богоподібної істоти суверенітет націй і народовластя в них врятувати зможе в націй епосі лише визвольний націоналізм, якому притаманні героїчний гуманізм і релігійні первні.

Без національних культур немає національних геніїв, які стають світовими тільки тому, що є національними; денационалізація – це обезкультування життя, денационалізація – це дегероїзація життя, дехристиянізація життя – це його варваризація!

Тому лише визвольний націоналізм і катакомбне героїчне християнство врятують світ. В авангарді цих величних процесів оновлення людства Київ

і св. Софія ідуть проти Москви і Кремлю. Космач, як символ відвічних національних, спертих на християнстві, культур стоїть проти Вавилону, символу заперечення природного порядку світу, символу перемішання народів світового хаосу.

Ось чому Україна це революційний чинник світооновлення і ось чому Україна це найважча проблема світу. Все нове родиться з мук та терпінь і тому завтрішний день належить нам, належить Україні!

Без здійснення ідей державної незалежності України немає здійснення чотирох свобод України, тому всі наші зусилля мусять бути незмінно зосереджені на нашій первісній меті: відновлення УССД. Це розуміють сучасні кобзарі в Україні – Лицарі Духу, ті в концтаборах, тюрмах і психотюрмах, незламні, як Тарас в Орській Фортеці – Дантони нашої національно-визвольної революції, визвольної війни із загарбниками - з москалями. Разом з лицарями духу йдуть лицарі зброї! Ми – горді, що є націоналістами-революціонерами. Лише революційний визвольний націоналізм зробить Україну великою духом, вільною і незалежною! Тому хай живе революційний націоналізм, як сила, що відроджує Україну!

Лише національна протиросійська і протикомуністична революція, лише визвольна війна України й інших поневолених націй проти Росії принесе нам перемогу!

* * * * *

Зломила буря дуб могутний,
 Бо він скоритись не схотів.
 А верболозостався гнучий,
 Бо надіялися умів

Не будь нікчемною лозою
 У час лихий.
 Або здолай в борні з грозою,
 Або поляж за прапор свій.

**НАШІ ДРУЗИ В УКРАЇНІ ВИМАГАЮТЬ ВІД НАС ОБОРОНИ І
 ДОПОМОГИ – ЖЕРТВУЙМО НА ФОНД ОБОРОНИ УКРАЇНИ!**

Дмитро ЧУБ.

У ДЕНЬ ЖАЛОБИ.

Хоч линуть роки без кінця,
Я бачу даль віків минулих—
Часи, де лицарів серця
За рідний край в борні послули.

Неначе зморшків борозна,
Діди—віки лягли спочинуть,
Та не забулись імена,
Що вкрили славою країну.

Богун, Мазепа, Кривоніс—
Це вас Москва забудь веліла,
Але народ в серцях доніс,
З піснями слава долетіла.

В боях ішов новіший час,
Завирувала Україна,
Тоді Петлюра взяв меча,
Щоб ворога розбить, відкинуть.

Та тяжко прапора тримать,
Коли народ прокинувся пізно;
Із півночі прийшла чума,
Ярмо накинула залізне.

А через роки сум який,
/Не раз цей біль серця пониже/
Від куль шпигунської руки
Помер Петлюра у Парижі.

Та дух його в серцях не згас,
Зламає він ворожі мури,
І волі прийде жданий час
З іменням Симона Петлюри.

1942 р.

Б. МАДАНЮК.

МАЛОРОСІЙСТВО.

/Закінчення./

Тільки на тлі імлясто-хиткого, зрадливо-безформного, невиразно-обопільного і часом просто юдиного малоросійства можна відчутти й зрозуміти, чому саме ім"я гетьмана Мазепи прошиває ворога, як жагуча стріла, чому ім"я змушує тремтіти його, як ту євангельську осику, на якій Юда повисівся, чому сама згадка про Мазепу кидає ворога в холодний піт.

Історія наша згадає про ріки крові в руйнованім, гвалтованім і ганьбленім Батурині 1709 р. Історія подає нам, як московським канчуком було зігнано наших єпископів до глухівського собору, щоб там побілілими з смертного жаху українськими устами проголосити "Іваці Мазепі"—Фундаторові храмів — блюзнірну, істинно диявольську "анатему". Це був прилюдний гвалт наїздника-варвара, перш за все, над найвищими святощами нації — нашою Церквою, нашою Вірою Благочестивою . . . І від часів коронованого ката Петра, якого ліпша частина власного народу, з сином— престолонаслідником на чолі, справедливо мала за антихриста, — протягом двох з половиною століт іде різними способами і з різних сторін обстрікування, оплювання, оганьблювання, зикорчування й викоріювання найменшого сліду Мазепи й мазепинської доби. Ми досі не можемо знайти навіть вірнішого портрету того, хто напевно був за життя портретований десятки разів. Доки Росія Росією і Москва Москвою, навіть історіографічної "реабілітації" Мазепи ніколи не наступить, хоч би сталося ще кільканадцять октябрьських чи феверальських революцій! Ворог, якого національний інстинкт — при всім варварстві й дикунстві — був, є і буде найбільш живучий і безпомилковий, ворог, який на жадне малоросіянство, протягом століт своєї історії, ніколи не хворів, — на пункті Мазепи і мазепинства є тотально непримиримий.

І має цілковиту рацію. Мазепинство бо й є яскравою протилежністю, яскравим запереченням, нещадним демаскуванням і найрадикальнішим ліком саме на малоросіянство. Бо що ж є мазепинство, як не чинна свідомість нації і інстинктивно зв"язана з тією свідомістю політична і мілітарна воля Нацією бути? Навіть за ціну Батурина чи Полтави.

В капітальній повісті Б. Антоненка-Давидовича "Смерть" / в ній чомусь тепер почали шукати порнографії, а не проблеми малоросіянства, якій вона в цілості присвячена/ є яскрава сцена. Офудційний комісар, політично свідомий українець, отже змушений грати ролю самоотверженого

малороса, при ревізуванні сільської школи натрапляє на портрет Мазепи, маскований сусідством портрету Драгоманова. Бура почувань, викликана образом гетьмана, мусить бути з місця згашена, понадто в присутності учителя школи, типового "просвітянина" і "щирого українця", але політичного сліпця, отже – в істоті своїй – натурального малороса. Сцена, розуміється, кінчається голосним наказом: " В радянській школі не місце одвертій контрреволюції."

А скільки ж то попотів тероризований III Отделенієм віртуоз віршу Олександр Пушкін, щоб протягом рахованих тижнів виконати замовлену царем "Полтаву" так, щоб в ній героя байронівської поеми, за всіма канонами соціалістичного реалізму, представити "злодеєм", про якого –

Немногим, может быть, известно,

Что он не ведает святини,

Что он не знает благастини,

Что он не любит ничего,

Что кров готов он лить, как воду,

Что презирает он свободу,

Что нет отчизни для него.

А пригадується, як ці блюзнірчо–страшні і сатанинсько–брехливі рядки, за спеціальними інструкціями міністерства освіти, мусіли учні середніх шкіл царської Росії вивчати обов'язково напам'ять і ще півдитячими устами рецитувати вголос. Ці самі рядки мусить вивчати й рецитувати наша молодь в школах т.зв. радянської України. А написані ж ці рядки були не яким–будь Сурковом чи Еренбургом, а таки визначним клясиком і, можна сказати, Моцартом російської ним же створеної літературної мови. Один опис Полтавської баталії в поемі Пушкіна вартий десятикратної сталінської премії.

Так працювала машина маларосійства за царів, зеленцем нищучи й отруюючи українську душу. І працює, може більш примітивно, але й більш брутально та одверто тепер з перспективою "освоєння цілини" в Азії з тінню нагана на стіні. Як єдиним радикальним ліком на хворобу малоросійства є Державність, так упадок Державности, смерк державницької ідеї і всяка "руїна", від Руїни ХУІІ ст. почавши, були і є тим ґрунтом, на якому малоросійство виростило, квітло і давало плоди. Сучасну Руїну, як ґрунт під малоросійство, використовує ворог пляново, безоглядно і приспінено, бо "время горяче". І було б непростимою, злочинною наївністю недоцінювати цей факт, або що гірше збувати його псевдопатріотичною фразою чи ледачою вірою в автоматизм т.зв. історичного прогресу.

Тут не місце давати якусь дешеву рецепту. Тим більш, що рецептура та спроваджується зазвичай до того традиційного, спростаченого "просвітництва", з яким боролися нечисленні представники політичної мислі, люди

суверенного національного розуму чи живого національного інстинкту – ті, що спромоглися не зважати на диригентську паличку з-зовні, а держали, як писав колись Хвильовий, в тій області самостійно. Напружене творення Духової Суверенності – ось рецепт, є і буде найбільш трудний, але й найбільш істотний і всеобіймаючий. Цей рецепт, до речі, виключає – якнайгостріше – імітацію, деклямацію, патріотичну позу, бароккове "здаватися, а не бути", як і всіляке "погрожування пальцем в чоботі".

Коли ми зупинимося на області національного інстинкту, то, враховуючи всі здобутки науки /з Павловом включно/, мусимо признати, що плекання того інстинкту є питанням двох, вельми коштовних чинників: часу і обставин. Це – родина, рамки національного /не етнографічного!/ стилю, магія національного обряду, атмосфера національної етики і національної естетики. А в першу чергу національне поступовання й ділання, бо в області чуття – віра без діл є мертва, як каже св. Письмо.

Коли ж ми зупинимося над областю національного інтелекту, то автоматично приходимо до поняття знання, себто досліду, студій, висновків і зформульовань. Наше бо знання не має носити характеру абстрактного, а мусить бути направлене, остаточно, на одержання знаття – отого, власне, приповідкового знаття, якого так часто бракувало землякам, коли то, чухаючи потилицю, вони "пост фактум" нарікали: "Якби ж то було знаття!" . . .

Оце то знаття і є місце психіки, де національне чуття в ідеалі гармонійно сполучується з національним розумом в їх синтетичний вислід: національну волю. Говоримо в ідеалі. В дійсності, як вчить нас недавній історичний досвід, ці дві основні психологічні категорії, наслідком малоросійського паралічу давали в області чуття – отаманщину і махнівщину, а в області розуму – мертвий, отже завсігди спізнений формалізм, ялову "принципіальність" /а не творчу засадничість/ і ті чи інші "дискусії" в складі від "високого рівня" аж до Гоголевої повісти, як посварився Іван Іванович з Іваном Нечипоровичом . . .

Саме усвідомлення собі комплексу малоросійства – було б вже значним кроком вперед, так само, як поставлення діагнози є початком лікування. В своїй мистецькій й інтелектуальній творчості саме Микола Гоголь, тепер канонізований "руській пісатель" і якби прапор політичного малоросійства, дав неперевершений досі матеріал для студій над розкладом національної психіки і переходом її в стан малоросійського гниття. Життєвий шлях Гоголя і його психіка – українця перелому епох – зробили те, що він, в зударенні з Петербургом, спалахнув був майже революційним націоналізмом /листи до М. Максимовича/ і 1836 р. фактично емігрував

– наслідком надломлення характеру та данайської "помочі" і недвозначної "опіки" уряду – почав "пропагандово" плутати Русь і Россію. А в "Мертвих душах" несподівано посадив нашу, історичну Русь на московську "тройку" з москалем "ямщиком".

Так, Гоголь фатально /і певно несподівано для самого себе/ стався фундатором міту–Руси–Россії, а – політично – дав під малоросійство своєрідну, хоч і дуже двозначну "ідеологію". Та тут не місце на розвинення цієї, важливої для проблеми малоросійства, але бічної теми.

Гоголь син своєї доби і свого душевного вже напівмертвого суспільства, подав його жажливу /"в Мертвих душах"/ панораму – сміючись, хоч "сміючись крізь сльози". У нього ще півспічутлива, півпризирлива поблажливості до пізніших нащадків героїчної Хмельниччини, хоч одночасно він ціле життя працюючи над "Тарасом Бульбою", старається поставити перед мертвими душами сучасників постаті й чини Козацької Іліади, в якій брав участь його предок Остап Гоголь, полковник брацлавський, славний хмельничанин і один з найнезломленіших мужів доби Руїни.

Але вже тільки трохи молодший сучасник Гоголя, автор вимовного послання "М. Гоголю" /"ти смієшся, а я плачу"/ – Шевченко тієї поблажливості не має. Обурення, погорда, призирство, пекучий сарказм: "славних прадідів великих правнуки погані", "раби з кокардою на лобі, лакеї в золотій оздобі", "не заріже батько сина . . . вихопає та й продасть в різницю – Москалеві – це вже портрети закінчених малоросів XIX ст.

Шевченко перший вжив слово, за його часів ще зовсім необразливе /ще у 70–80 рр. його писали з великої букви /"Малоросічне"/, саме як слово ганьби й погорди. "А на Україну не поїду, цур їй, там сама Малоросія" – писав він в одному листі. Так Шевченко поставив діагносту і зформулював національне каліцтво, якому пізніш Іван Франко дав максимально згущений і, фактично, властивий вираз в "На ріках вавилонських": "І хоч душу манить часом волі приваб, – Але кров моя – раб! Але мозок мій – раб!".

Ця формула – належить підкреслити: всеукраїнська і "соборна" – дана була Франком на самім початку нашого століття. Але це не перешкодило віками культивованому рутено–малоросійству відограти свою фатальну роль у вирішальному трьохріччі 1917, 1918, 1919 років, а головне, у болюче змарнованих місяцях 1917.

Оскільки Франко ніколи не був, сказати б, загальнодоступним і легким до вульгаризації, остільки Шевченко, в короткім часі "потрапивши під стріхи" /побоже бажання Міцкевича/, був завжди предметом особливих заходів і турбот Росії, не менш від Мазепи. Від "лівих", як критик В. Белінський, і аж до генералів тайної поліції – і "громадськість" і уряд робили

все, щоб його спочатку висміяти, а коли це не вдалось, то зденатурувати і при допомозі цензури зредувати до "крестьянського поета", співця "селянської неволи" і т.п. В цих заходах свою помічну і не малу роль відіграло рідне малоросійство також. Молоросійство бо було в тій акції – малоросізації Шевченка – заінтресоване безпосередньо.

Як вже згадувалося, комплекс малоросійства є складний і заплутаний. Він в своїй змінливості має багато облич і сторін. Він часто є замаскований, особливо в останніх десятиліттях, коли буваючи знаряддям в чужих руках, він зазвичай маскується гопак–шараварицтвом, відповідно спрощеною мовою /"подделується под мужицький разговор"/, як каже

один з персонажів Винниченка /, ховаяться за лжепатріотичною віршографічною патріотикою взагалі.

Довгі десятиліття молоросійство, при допомозі чужої поліції, "приспосовувало" Шевченка. І не без успіху. Лідер воюючого київського малоросійства, славнозвісний Василь Віталієвич Шульгін – не без гордості стверджував ще перед 1917, що існує, мовляв, два Шевченки: "наш", як він казав – "богданівський", і "їх" – м а з е п и н с ь к и й. Термінологія, як бачимо, досить довільна, але тим більш характеристична.

Так, за царів малороси препарували /"закобзарювали"/ Шевченка досить наполегливо, але й досить "кустарно", в порівнянні з тією індустріялізованою препаратією, що її dokonано протягом сорока літ в УССР. Знечулювалося у читача саму Шевченківську емоцію, самий інстинкт шевченківства для того, щоб у відповідний момент вирізати Шевченка з національної психіки майже хірургічним способом. А якщо й ні, то принаймні зроби з Шевченка провансальського Ф. Містрала або шкотського Р. Бернса.

Наскільки не можна легковажити цієї малоросізації Шевченка, свідчить один епізод з порівняно недавнього минулого. Покійний Максим Славинський, приятель Лесі Українки, довголітній співредактор західницького петербурзького місячника "Вестник Европы" і наш дипломат в часах державности, десь в середині 20–х років широко признався був у розмові, що страшне пророцтво Шевченка –

Та не однаково мені,
Як Україну злії люде
Присплять, лукаві, і в огні
Її окраденою збудять –

було для нього довший час незрозуміле. Що то значить "присплять". І чому "збудять в огні"? І чому "окраденою"? Як це можна "окрасти" росі

країну, цілий нарід? Славинський згадував, як він / та й не він один/ ту "неясну" шевченківську строфу клав на карб "слабої обороблености віршу", "малої освіти", мовляв, "самоука" і.т.п. інтелігенських забобонів здрагоманізованого й звиниченкізованого покоління. І аж, як казав він, ось тепер, по всім, що було протягом 1917 – 1920 рр., він зрозумів, яке прозріння і яка осторога містилася в тій "неясній" і "необробленій" строфі. Цей епізод згадався, щоб додати ще одно визначення малоросійства: воно є еквівалентом нашої о к р а д е н о с т и.

* * * * *

ДЕЩО З ІСТОРІЇ ДАВНИНИ.

Атлас / Атлант./

Жорстоко помстився Зевс і братові Прометея – титанові Атланту, якого іноді називають Атласом. Колись дуже давно, розповідають міти, жив Атлант за високими горами у шасливій країні Аркадії. Назва цієї країни стала символом безтурботности й добробуту.

Так от, жив собі Атлант в Аркадії й милувався своїми дочками, нерозлучними красунями Плеядами. Та сподобалися Плеяди всемогутньому Зевсові, викрав їх у батька і поселив на небі, поближче до себе. І спалахнуло в нічній темряві неба сім прекрасних вогнів – сузір'я Плеяд. Давні греки вірили, що ці зірки – це взяті на небо дочки Атланта. Згодом слово "плеяда" набуло переносного значення. Ще в III ст. до н. е. так звали сімох видатних драматургів, а в епоху Відродження "плеядою" звалися сім французьких поетів–гуманістів. У наш час це поняття визначає кількох людей, що мають неабиякі здібності і роблять одну справу.

Коли дізнався Атлант про викрадення дочок, він пішов на Олімп битися з Зевсом. Дощем вогнених блискавок зустрів його громодержець. Обладили вони тіло титана, і впав Атлант зі схилів високого Олімпу на землю. Пішов він, переслідований гнівом Зевса аж на край землі. Тут Зевс і призначив йому кару: вічно стояти на краю землі, на березі океану, тримаючи на собі небо.

З іменем Атласа пов'язані також назви Атлантійського океану, таємничої країни Атлантиди і Атланських гір на північному заході Африки. Давні збірники географічних карт прикрашали зображенням Атласа. Згодом ці збірники стали називатися "атласами".

Золоті яблука Гесперид.

Тільки один раз, та й то ненадовго, звільнився Атлант від свого тягару. Це сталося тоді, коли визволитель Прометея Геракл прийшов до нього, шукаючи сади Гесперид. Цар Еврісфей, якому служив Геракл, наказав йому добути три золотих яблука з садів Гесперид, дочок бога вечірньої зорі, що жили далеко на заході. Яблука Гесперид мали чудесну властивість: вони повертали молодість і силу тим, хто їх покштував.

Довго мандрував Геракл, поки не дійшов до океану і не побачив Атласа. Вислухав титан прохання героя і погодився дістати яблука. "Тільки ти, поки я ходитиму, потримай замість мене небесне склепіння" – сказав Атлант. З'явився Геракл – найсильніший із смертних – з титанових плечей край неба і обережно поставив на свої плечі. Ледве витримав він незмірний тягар. Для цього Геракл напружив усі сили, а сили він мав надлюдські.

А титан пішов у сад, який охороняв стоголовий дракон, зірвав три яблука і приніс Гераклеві. Тим часом Атланту спала на думку хитрість. Він запропонував Гераклу: "Я сам віднесу яблука цареві Еврісфею, а ти потримай покищо небо". Та Геракл зрозумів, що титан піде й не повернеться, і сказав: "Згода". Тільки я хотів би зробити собі подушку на плече, щоб зручніше було тримати небо. Стань на хвилинку на моє місце". Атлант повірив і став на місце Геракла. А той узяв яблука і пішов своєю дорогою, щасливий, що позбувся страшного тягара. Як спогад про цю пригоду Геракла лишився в мові крилатий вислів "золоті яблука Гесперид". Він означає щось омріяне, бажане, що дуже важко дістати.

Геркулес /Геракл/

З прадавніх легенд про подвиги Геракла, могутнього героя, схожого на староруських богатирів /Кожем"яка/, запозичено кілька крилатих висловів. Саме ім'я Геракла стало крилатим. "Сильний як Геркулес", так кажуть про людину, яка може зробити найважчу роботу. Двадцять подвигів вчинив відважний Геракл. Бог Аполлон звелів йому служити цареві Еврісфею. Виконуючи накази царя, Геракл зробив те, що нікому не було під силу.

Авгієві стайні.

Одного разу Еврісфей доручив героєві очистити від гною скотний двір царя Авгія. Батько Авгія бог сонця Геліос дав своєму синові величезні стада: триста білоногих биків, двісті червоних биків і дванадцять биків білих. А ще один бик осявав красою все навколо, мов сонце.

Скотний двір Авгія ніхто ніколи не прибирав, а цар загадав Гекаклеві очистити його від гною за один день. Геракл погодився, і Авгії пообіцяв віддати йому за роботу десяту частину своїх стад: цар не вірив, що за один день можна зробити так багато. А Геракл розламав стіни, які оточували двір, і спрямував у нього течію двох рік — Алфею і Пенею. Хвилі цих рік ринули з протилежних боків і вмить очистили його від багаторічного бруду. Тоді Геракл заклав розломи в стінах і прийшов до Авгія за обіцяною винагородою. Але скупий Авгії нічого не дав героєві, він знав, що слуга царя Еврісфея не посміє його й пальцем торкнутися.

З того часу прийнявся крилатий вислів "Авгієві стайні". Цей вислів означає безладдя, справи, в яких ніхто не може розібратися.

Антей.

Гераклеві довелося мандрувати по багатьох країнах. Коли він ішов на розшуки садів Гесперид, його шлях провів через Лівію. У Лівії жив велетень Антей, син бога морів Позейдона і богині землі Геї. Кожного стрічного Антей примушував битися з ним, усіх перемагав і вбивав. Став битися Геракл з Антеєм. Ніяк не розумів він, звідки беруться у велетня сили. Кілька разів вдалося Гераклеві повалити велетня на землю, та Антей уставав з землі ще сильніший. Майнула тоді в Геракла думка: це ж мати Антеєва Гея дає йому невичерпну силу. Відорвав Геракл Антея від землі і відчув, як став слабнути велетень. Довго тримав герой Антея на витягнутих руках, а коли велетень втратив усю свою силу, задушив його. Образ Антея використовують, коли говорять про зв'язки людини з рідною землею, з рідним народом, про те, що ці зв'язки дають людині насагу, духовні сили.

Лябіринт.

В Атенах жив великий скульптор і архітектор Дедаць, який створював такі статуї, що вони здавалися живими. Багато потрібних людям інструментів і знарядь — сокиру, свердло та інші — винайшов Дедаць. Був у Дедаця учень, його небіж Тал. Цей хлопець усіх дивував своєю кмітливістю й майстерністю, і Дедаць став боятися, що Тал перевершить його коли виросте. Якось, коли вони стояли на мурі атенської фортеці Акрополя, Дедаць штовхнув хлопця на Землю. Тал загинув, розбившись об гостре каміння, а Дедаця засудили до страти. Та злочинцеві пощастило уникнути смерті. Дедаць утік до Міноса, славнозвісного царя Крети. Він збудував Міносові палац Лябіринт, з якого ніхто не міг вийти, такі заплутані були в ньому ходи. Назва цього палацу стала крилатою — лябіринтом називають складне, заплутане становище, з якого важко знайти вихід.

А в Лябіринті цар поселив Мінотавра. Мінотавр мав тіло людини, а голову бика. Живився він людським м'ясом

Ікар.

Дедаль прожив на Креті багато років і хотів перебратися в інше місце, та Мінос не пускав його. Тоді Дедаль надумав утекти. Море кишіло кораблями Міноса, отже, залишався єдиний шлях — повітря! Старий майстер зробив для себе і свого сина Ікара дві пари великих крил, схожих на крила птахів. Він поскріплював пташині пера нитками й воском. Прикріпивши крила до плечей, Дедаль і Ікар навчилися вимахувати ними, як справжні птахи. І ось уже знялися вони в повітря й назавжди покинули осоружний острів. Дедаль повчив сина, щоб він не летів низько над морем, щоб хвилі, гнані вітром не замочили крил. Але й зависоко недобре є летіти, бо сонячні промені розтоплять віск, крила розпадуться і він впаде в море. Ось уже далеко лишилися береги Крети. Батько й син летять над морем.

Раді Ікар вільному лету, все сильніше змахує крилами. Високо в небо злетів Ікар, забувши пересторогу батька. Розтопило віск сонячне проміння, розпалися крила, і впав Ікар у море з піднебесної височини.

У багатьох мовах світу ім'я Ікара стало загальною назвою людей відважних, але безрозсудних.

Клубок Аріадни.

Творіння Дедала — палац Лябіринт — згадує також грецький міф про славетного героя Тесея. Тесеї вирішив звільнити Аteni від страшної данини. Кожні дев'ять років атенці мусіли посилати на Крету семеро дівчат і сімох юнаків. На Креті їх замикали в Лябіринті, де Мінотавр пожирав їх. Жорстокий і могутній цар Крети Мінос примушував атенців платити цей жахливий податок.

І от вирушив Тесеї на Крету із приреченими юнаками та дівчатами. Герой надумав потрапити в Лябіринт і вбити потвору. Коли корабель прибув на Крету і греки зійшли на берег, дочка царя Міноса Аріадна, вражена красою Тесея, одразу ж покохала його. Щоб герой міг знайти дорогу в Лябіринті, Аріадна дала Тесеєві клубочок ниток і подарувала йому гострий меч. Тесеї прив'язав один кінець клубка біля входу в палац і пішов разом з усіма вглиб Лябіринту, розмотуючи клубок. Довго йшов герой безконечними ходами й переходами в непроглядній темряві, поки не відчув на своїх грудях важке дихання Мінотавра. Лютий людинобик кинувся на Тесея, але гострий меч розсік йому груди. Вбивши потвору, Тесеї пішов по нитці клубка і вийшов з Лябіринту, ще й вивів усіх своїх супутників. Так закінчилася ця небезпечна пригода.

З того часу "клубком ірідни" називають спосіб, що допомагає розв'язати якесь важке, заплутане питання, вийти з важкого становища.

Прокрустове Ложе.

Ще перед тим, як вирушити на Крету, Тесеї вчинив чимало подвигів. Подорожуючи по Греції, він убив кількох розбійників. Найвідомішою стала його перемога над Прокрустом.

Розбійник Прокруст клав спійманих ним мандрівників на ліжко. Якщо воно було завелике для полоненого, Прокруст витягав ноги своєї жертви, поки вони не доходили до краю ліжка. Коли ж мандрівник не вмщувався розбійник обрубав йому ноги. Тесеї силоміць поклав на ліжко самого Прокруста і убив його так само, як той убивав мандрівників.

Прокрустовим ложем у багатьох мовах називають штучне мірило, під яке підганяють факти.

* * * * *

В. Казанівський.

КУЛЬТОВМІН з УССР.

Культурний обмін з УССР для української спільноти на чужині є надзвичайно небезпечний тим, що перфідна Москва уживає українське мистецтво як політичну зброю проти ж самої української еміграції, і її національно-визвольних змагань.

Ніхто з українців на чужині хиба не буде оспорювати того факту, що Москва наполегливо і послідовно винищує українську культуру, всі її надбання, включно з мовою. Тож кожна критично думаюча людина на чужині поставить собі запит: Чому ж тоді Москва несе українську культуру на чужину. Відповідь проста: Москва це робить з двох причин:

Перше: Перед світом хоче показати, що в Україні нібито розвивається українська культура і мистецтво, бо ж Українська Республіка висилає на чужину українські ансамблі.

Друге: Москва вперто хоче переконати молоде українське покоління на чужині, що неправдою є, наче б на Україні проходила послідовна русифікація, це тільки зловна пропаганда батьків-утікачів з УССР. В доказ того показує українські народні танці, та народні, деякі сентиментальні, пісеньки, які нічого не мають спільного з високо-мистецькою культурою. Однак Москва знає, що неприспана туга за своїм рідним, за Україною, постійно спалахує і кожний такий український ансамбль з України тільки

поглиблює ностальгію нашої людини.

Треба все пам'ятати, що Москва диспонує великими матеріальними засобами, та має всі можливості розвивати боротьбу з українською національною спільнотою на чужині у всіх проявах і всякими засобами. Треба не забувати, що культ-обмін підписаний з західними державами діє односторонньо, тобто в користь Москви. В Америці кожна людина без страху може купити, чи отримати поштою кожен комуністичну газету чи журнал. Натомість в Україні кожна людина /крім кагебістів/ боїться поцікавитися чужоземним журналом, а вже годі згадувати, щоб там могли появилися такі видання як "Шлях Перемоги", "Гомін України" чи "Визвольний Шлях або "Наш Фронт", щоб їх хто небудь міг побачити на газетному стенку. Отже говорити про культ-обмін з Москвою не доводиться. Москва продумано взяла в руки культуру як зброю і нею воює з національно визвольними ідеями і крок за кроком здобуває успіхи.

В чому ж ці успіхи. В тому, що наша політична еміграція, яка від цієї Московської "культури" втікала на незнану чужину, сьогодні поволі перейшла таку ідейно-духову еволюцію, що починає вже дехто визнавати УССР як українську державу /Українська Енциклопедія/ і приходять до переконання, що з тією "державою" треба співжити і співпрацювати. Отже на їхню думку культ-обмін з УССР є потрібний, щоб зберегти наше покоління на чужині в національній свідомості. Українське мистецтво, яке нам несе окупант, як Троянського коня, мало б в тому допомогти.

Ті самі люди, що перейшли таку духову-ідейну еволюцію, перед 30-ти роками в таборах переселення були б голову розбили кожному, хто був би пішов на большевицький ансамбль чи фільм в таборі ДП. Спостерігаючи таку духову перемену деяких політичних емігрантів, належало б дошукуватися певних причин. Знайти дуже легко. Людина, яка зневірилася у власних ідеях і національних концепціях /двійкарі, сучасні советофлі/ стали пригожою почвою для ідей накинених нашим ворогом. Ніхто так не боровся завзято за культ-обмін з УССР, як група людей, що відійшла від ОУН і створила собі окрему організацію. З націоналістів перейшли на універсальних демократів і поставили концепцію ясну, що не боротьбою можна визволити український народ з-під окупації Москви, боротьба зайва, бо УССР як держава існує, тільки треба чекати на вислід еволюції в СССР і тоді все буде гаразд. Того рода концепції повстали у висліді контактів з представниками УССР, які ішли також по лінії концепції американської політики.

З того видно, як культ-обмін з УССР поділив нашу ідейно монолітну спільноту, що вийшла з України 1944 р. безкопромисовим ворогом всього того, що большевицько-московське.

Не конечно треба думати, що культ-обмін з УССР попирають тільки двійкарі, чи ліві уердепівці, чи безформна советофільська група. Большевицькими ансамблями також захоплюються деякі б. націоналісти. Для прикладу можна навести факт з останнього побуту в ЗСА Ансамблю Ятрань. В Клівленді, Балтиморе, а частинно і у Філядельфії, наша еміграція, національно ніби свідомо, виразно проти большевицька, згуртована в УККА, та в інших національних організаціях — масово понесла долари в руки окупанта, ба що більше, тих вишколених комсомольців, членів ансамблю розривали на всі боки до себе на прийняття, водили на сумівську забаву, обдаровували їх великими презентами, а дітям казали: погляньте як виглядає Україна. Дитина безкритична, любить свою пісню мусить прийти до переконання, що Україна вільна, і там розвивається українська культура.

Вбитий клин ворогом в нашу спільноту своє робить. Наступило помішання понять, оцінка вартостей і переоцінка політичних концепцій. Члени Комітету Оборони Українських Політичних в'язнів, роблять прийняття для большевицького ансамблю тільки тому, що цей ансамбль приїхав з України. Виховниця пласту і б. член ООЧСУ з тортами відпроваджують ансамбль на летовище в Нью Йорку і на превеликий жаль, на компромітацію національної спільноти, прийняли від комсомольців емблеми Леніна та пишалися ними на своїх грудях. Це зробили ще недавні націоналісти.

На запит, чому носить таку погань на грудях, відповів:

" Не зручно було не почіпити на кляпу блюзи".

Послідовно за його думкою також є незручно воювати з окупантом України, який привозить нам на чужину другорядну українську культуру.

Завданням української національної спільноти на чужині є: поборювати ворога не тільки політично, але також і в площині культури, бо ворог навіть нашу культуру уживає як зброю проти нас. Глибока свідомість про небезпеку культ-обміну з большевиками зможе ще більше сцементувати нашу спільноту в боротьбі за волю України.

* * * * *

Багато людей скаржилися на брак пам'яті,
але ніхто не скаржилося на брак розуму.

СУМІВСЬКА СТОРІНКА

ПРО УСПІШНЕ ТАБОРУВАННЯ

Нижче подаємо частину звіту Коменданта табору "Крути", Осередків ім. гет. Мазепи в Мельборні та ім. Степана Бандери в Джілонгу. Друг Романів, хоч в минулому виконував різні функції в командах таборів, був першим раз Комендантом табору "Крути", який відбувся в грудні 77 - січні 78. На Загальних Зборах Осередку ім. гет. Мазепи в червні того року Стефана Романіва вибрано головою Осередку.

Команда Табору поставила собі такі цілі для переведення цього річного табору:

1. Передати певні ідеї релігійного та національного виховання. Заокруглити виховну програму, яка вживається в Осередках.
2. Скріпити відповідальність та обов'язки в СУМ-у.
3. Скріпити толеранцію, любве та співпрацю між членами нашої організації.
4. Показати учасникам табору як можна в культурний спосіб зужити свій розваговий час.
5. Доказати доцільність самоисципліни.
6. Табір повинен бути початком праці у спортивній та виховній ділянці на будучій рік.

На загал можна сказати що табір ішов по вишозгаданій лінії.

КОМАНДА

Команда табору добре співпрацювала. З огляду на це, що час від часу бракувало деяких членів команди, тобто приїзджали і відїзджали, члени команди, які були постійно в таборі, часто мусіли виконувати праці, які не були в їхній компетенції. Треба зазначити, що ті члени команди, які були постійно в таборі у більшості випадків дуже добре вивязалися з їхніх обов'язків та тих обов'язків, які вони на себе взяли через брак других членів команди.

ФУНКЦІЙНІ

Обидва підтабори юнаки і юначки солідно працювали протягом цілого табору. Дисципліна та чистота в підтаборах були на високому рівні.

Коли беремо під увагу, що майже всі члени команд підтаборів були досить молоді дружинники, то треба ствердити, що всі вони надзвичайно добре вивязалися із своїх обов'язків. Є надія, що з них вийдуть будучі провідники нашої Організації.

ДРУЖИННИКИ

Хоч постійно в таборі було мало дружинників треба ствердити, що вони добре вивязалися зі своїх обов'язків. Дружинники не мали своєї програми а помагали команді у проведенні спортової програми, співу, танку, підготовки до ватрів, тривоги, ручні вибори та господарські роботи.

Було кілька гутірок для дружинників та відбулися 3 дискусійні вечори.

- Роля СУМ-у в українській спільноті.
- Роля Дружинника в СУМ-і.
- Які організації існують на терені Вікторії.

ДОРІСТ

На таборі доросту було 16 родин.

Учасники доросту включалися до табору на апелях, проробили певні господарські роботи та помагати в кухні.

Управа мусить, на мою думку, зробити точний правильник доросту а саме:

- Хто має право участі в таборі.
- Ціни.
- Роля доросту в Таборі.
- Вимоги учасників табору доросту.

ТАРАСІВКА

Таборовики на "Тарасівці" в цьому році дуже добре співпрацювали з Командою.

Кожного дня зголошували кількість учасників на "Тарасівці".

Зробили "ростер" для помочі в кухні.

З їхньої ініціативи почали будуватися туші на Тарасівці.

Керівником на Тарасівці був пан Каланюк з Джілонгу.

Треба зазначити, що майже всі мешканці на Тарасівці були родичі з Джілонгу.

ВИХОВНА ПРОГРАМА

Хоч в таборі не був постійний склад Виховників, виховники, які були постійно в таборі, давали собі раду. Часами треба було міняти програму з огляду на це що виховник /и/ який мав мати гутірку не приїхав. В таборі також не було постійного Головного Виховника. Виховна програма була добра з тої точки зору, що була різноманітна – пр. гутірка про Крути, Наркотики, Варшавський процес, УПА, Дружність серед молоді.

В таборі також почався Курс Виховників, який мав би продовжуватися по Осередках.

ТАБОРОВА ГАЗЕТА – "Суміський Голос"

В таборі вийшло 3 числа газети. До газети дописували учасники табору. Газета мала свою редакцію, до якої входили члени Старшого Юнацтва та пружинники.

РУЧНІ ВИРОБИ

До ручних виробів входили такі речі:

Вишивка – І. Когут
 Малярство -- М. Мазурчук
 Будова Брами

Перші дві речі тобто вишивка та малярство дуже добре перейшли. Учасники були зацікавлені працею, а провідники, та ті, які помагали, дуже фахово переводили свої гутірки. Будову Брами було тяжко зрухати з місця через брак людей, які могли тим провадити.

МАНДРІВКИ

Підчас табору відбулася дводенна мандрівка під проводом друзів В. Калинецького і С. Кулика. Також відбувся "Буш ворк" для цілого табору.

СПОРТОВА ПРОГРАМА

В таборі була організована спортова програма для молодшого і старшого юнацтва. В програмі були різні гри для юнаків та юначок пр. відбиванка, копаний м'яч, кошівка, легка атлетика та інші. Вечорами юнацтво мало нагоду грати різні гри на головній площі. Закуплено спеціальне спортове майно для такої гри.

Треба подякувати другові П. Сеніві за це що вставив відповідні світла. Також на спортовій площі були вставлені нові ворота для кон-

ного м'яча та стояки для відбиванки. Треба тут подякувати д. Д. Гарасимчукові, який зробив ворота та стояки. Був також виготовлений інвентар спортивного майна нашого Осередку.

ВАТРИ

Ватри на цьогорічному таборі були дуже вдалі. Ті, які були в таборі, можуть це ствердити. Відбулися 3 ватри. Перше на початку табору, друга на стрічі нового року, яку треба було продовжити на наступний вечір, через це, що було так багато точок, та третя прощальна ватра в останній вечір.

ЗАГАЛЬНІ ПІДСУМКИ

Табір відбувся у веселій та дружній атмосфері. Учасники, молодше, старше юнацтво та дружинники були активними учасниками табору. Була повна співпраця між Командою і таборовиками. Дисципліна базувалася на самодисципліні кожного учасника. Треба було деколи комусь звернути увагу, але на загал ніяких великих труднощів не було. Всі учасники дотримувалися заряджень Команди та правильника таборування. Якщо говорити про брак дисципліни то треба сказати, що брак дисципліни був в тих, які провадять нашими Осередками які були в команді. На жаль в нас є таке думання, що правила табору відносяться до всіх, лиш не до членів управи та команди. Треба було цю справу твердо поставити деяким членам команди та деяким членам доросту.

Смішно є коли ті люди, які рішають правила та закони табору не можуть самі дотримувати їх. Воно ставить команданта в дуже прикре становище. В будучому треба добре подумати над тими законами табору, пізнати що вони є важні і вони відносяться до кожного учасника табору.

РЕКОМЕНДАЦІЇ

1. Створити Таборову комісію принайменше 6 місяців перед табором.
2. Розглянути справу табору доросту, яку ролю вони відгравать в таборі, винести рішення кого приймати до табору доросту.
3. Полагоджувати всі господарські роботи пов'язані з табором протягом року.
4. Старатися зібрати всі зголошення до табору принайменше 4 тижні перед табором.
5. Мати як найбільше членів команди в таборі.

С. Романів
Командант

* * * * *

С Е Р П Е Н Ї

1. 1913 Померла Леся Українка
1. 1914 у Львові утворено Головну Українську Раду
1. 1923 большевицька постанова про т. зв. українізацію
1. 1953 на наказ ген. Масленнікова росіяни смасакрували сотні українських політв'язнів на Воркуті, табір ч. 19
3. 1914 у Львові створено Бойову Управу УСС-ів
4. 1914 у Львові засн. Союз Визволення України, очолений Д. Донцовим
8. 1918 заключено державний договір України з Доном
10. 1100 Витичівський з"їзд об'єднав князів до боротьби проти половців
10. 1907 Померла письменниця Марко Вовчок
10. 1648 перемога Хмельницького над поляками під Пилявцями
12. 1678 рос. ген. Родомодановський знищив Чигирин, гетьм. столицю
13. 1958 москалі змасакрували укр. політв'язнів в Норильську/1500 убитих і ранених/
13. 1966 Помер Григорій Мацейко, виконавець на наказ ОУН атентату на польськ. міністра Броніслава Перацького
14. 988 Вел. кн. Володимир встановив християнство в Україні
- 15.17.1649 перемога Хмельницького над поляками під Зборовом
15. 1856 Народився Іван Франко, учений, письменник, поет
16. 1628 Собор в Києві з метою об'єднання православних з уніятами
16. 1945 СССР приділив Лемківщину Польщі
17. 1246 Перемога короля Данила над мадярами
17. 1883 Народився Дмитро Донцов, ідеолог українського націоналізму
19. 1172 Помер останній вел. кн. Мстислав II Із'яславич, переможець половців
20. 1649 Зборівський договір Хмельницького з кор. Володиславом
20. 1843 Помер письменник Григорій Квітка-Основ'яненко
20. 1921 Помер письменник Адріян Кашенко /із Запоріжжя/
- 21-25.1943 III. Надзвичайний Великий Збір ОУН
22. 1932 Законом "боротьби зі спекуляцією" Москва розпочала народо-вбивчий Голод в Україні; померло 8 міль. людей
22. 1944 згинув ростислав-Волошин-Павленко, голова Збору УГВР
22. 1944 згинув у боротьбі з большевиками Клепуш-Лопата провідник ОУН на Закарпатті
25. 1792 на Тамань прибула Флота козаків під пров. полк. Сави Білого, що дала початок укр. населення Кубані
25. 1698 в московській неволі загинув гетьман Петро Дорошенко
26. 1657 в Чигирині вибрано Івана Виговського гетьманом
28. 1921 большевики розстріляли повстанського провідника і поета Гри-

горія Чупринку, сотн. Андруха, ком. УВО, сот. Опоку і 36 членів Центр. Повстанського Комітету

29. 1875 Померла письменниця, член СВУ, Людмила Старицька-Черняхівська

Передплату вплатили:

О. Матіяш — 13 дол., В. Орач — 21 дол., В. Солян — 8 дол., Г. Кравець — 25 дол., М. Муц — 8 дол., В. Тимчишин — 8 дол., П. Кулькевич — 8 дол., А. Святківський — 8 дол., Й. Дурич — 27 дол., П. Грещук — 16 дол., М. Бойко — 10 дол., М. Макогон — 8 дол., М. Барановський — 21 дол., І. Івасівка — 8 дол., П. Конюк — 10 дол., В. Михайлів — 18 дол., Ю. Захарків — 13 дол., В. Рудь — 8 дол., М. Дубницький — 16 дол., С. Прюта — 8 дол., В. Присташ — 8 дол., А. Калаканюк — 21 дол., В. Кая — 25—50 ц., П. Дорошенко — 8 дол., М. Сокошук — 13 дол.

НА Прес-Фонд вплатили:

Б. Білик — 2 дол., С. Кулик — 7 дол., Преосв. Кир Іван — 25 дол., Г. Кравець — 2 дол., П. Поліха — 1 дол., В. Альфавицький — 4 дол., Л. Ревекви — 2 дол., С. Давид — 3,10ц., М. Макогон — 5 дол., П. Грещук — 84 дол., П. Дорошенко — 2 дол., М. Давидюк — 30 дол.

Своєчасним вплачуванням передплати та приєднуванням нових передплатників Ви даєте запоруку існування і розбудови вашого журналу "НАШ ФРОНТ".

Вирівняйте свою заборгованість і приєднайте хоч одного нового передплатника.

Адміністрація журналу Н.Ф.

Річна передплата 8—00 дол.

Поодинокое число 80 ц.

Адреси представників Н.Ф.

O. Rohowyj, 18 Vincent St.,
St. Albans, Vic. 3021

P. Serediuk, 183 Chapel Rd.,
Bankstown, N.S.W. 2200

M. Kowalyk, 24 Reo Rd.,
Croydon Park, S.A. 5008

I. Bileckyj, 36 Randwick St.,
Durack, QLD. 4077

Mrs. M. Mancinskyj, 2 Farnley St.,
Mt. Lawley, W.A. 6050

M. Brumerskyj, 45 Stornaway Rd.,
Queanbeyan, N.S.W. 2620

P. Zaluckyj, 5 Narambi St.,
Narrabundah, A.C.T. 2604

O. Tarnowskyj, 27 The Groves Rd.,
Bennetts Green, N.S.W. 2290

УКРАЇНСЬКА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

ДНІСТЕР

928 Мт. Александер Рд. Ессендон, Вік. 3040

Тел. 37-1706.

Чому кожний українець(ка), мешканець Вікторії, повинен бути членом і ощадником "ДНІСТРА"?

Бо:

- * "ДНІСТЕР" – це одинока українська кредитова інституція у Вікторії;
- * "ДНІСТЕР" платить від звичайних ощадностей ("Он кол") 7% (банки платять 3,75 відс.);
- * Від ощадностей з 1-місячним виповідженням 9%;
- * Від ощадностей з 3-місячним виповідженням $9\frac{1}{4}$;
- * "ДНІСТЕР" платить 10% за дитячі ощадності, вкладені на 5 років, на які можна кожночасно вплачувати. Мінімум вкладу 50 доларів.

Убезпечуйте свої дома, авта і хатне улаштування в "ДНІСТРИ"!

СВІЙ ДО СВОГО!

* * * * *

Хочете купити кольорову телевізю? Купуйте тільки в українські фірми.

СЕНКО ЕЛЕКТРИКС

259а Кейлор Рд.

Норт Ессендон, 3041.

тел. 3797379

Власник фірми Павло Сенів

Маємо великий вибір імпортованих й австралійської продукції телевізій, як: СІМЕНС, КОРТІНГ, ГРАЕЗ, ТАЙНЕ, ПАЙ, ТОРН, АВА і ін.

Ввічлива обслуга. Дуже помірковані ціни. Негайна доставка.

Виконуємо напрари всіх родів телевізійних апаратів.

СВІЙ ДО СВОГО!